

ZSILLE GÁBOR

Felvilágosult hagyomány

*Francia földön, elsősorban
Provence és Aquitania régiókban
ma is eleven hagyomány a beavatási szertartás,
nagykamasz srácok számára. E népszerű szokás
fő kellékét: a barnás testű kerti sármányt
lépes csapdával orvvadásszák a gondoskodó apák.
Sűrű enyvvel bekent botot helyeznek el az erdőben,
melybe minden állat beleragad, hüllő, rovar, kismadár,
s néhány napos vergődés után éhen-szomjan pusztul.*

*A kerti sármány esetében ébernek kell lenni,
mert a kegyes hagyomány kiköti: nem lehet döglött.
A ragacsból kiszedett, sérült sármányt szöggel, tűvel
megvakítják, s apró ketrecbe zárják. Olajos magvakkal,
fügével, szőlővel addig hizlalják, míg a nyolcdekás madár
testsúlya ötszörös nem lesz. Akkor a vak gömböcöt
kiszedik, szárnyát ügyesen eltörik, tollazatát kitépkedik,
majd konyakkal teli edénybe dobják, hogy lassan,
kínnal megfulladjon. Különösen kedves szokás,
hogy a haláltusa idejére a sármány köré gyűl a család,
mert a francia néphit szerint a konyaktól s a figyelemtől
ízletesebb lesz a hús. Végül a felpuffedt dögöt belestül
forró olajban megsütik, és a nagykamasz elé rakják:
ha felfalja teljesen, csontostól, valódi férfivá lesz.*

*Az évente lemészárolt sármányok száma francia földön
tízezer lehet – a pontos számot a párizsi szervek
szemérmesen titkosítják, a hagyomány védelmében.
Ennek a versnek nem lesz jó vége. Talán tárgyyszerűen
fölmerülhet, hogy a kerti sármány földrészünkön
fokozottan védett, minden példány értéke félmillió forint.
Vagy zárásként beúszhat egy költői kép, erdei tisztással.
Épp hajnalodik, a faágakon fölenged a ragacsos mézga,
a világ örülten zöld, de csönd van, nincs madárdal.*